

HỒI THỨ HAI MƯƠI BỐN

MIẾU THỔ ĐỊA QUẦN HÙNG LUYỆN KIẾM

Những thuyền này đi thẳng cho tới bến chợ củ thì đậu lại. Những người đẩy thuyền cùng bọn nương nông lên quán trà ăn uống.

Bạch Vạn Kiếm từ trong đồng rơm thò đầu ra thấy trong thuyền không có ai liền tra gươm vào vỏ, cấp Thạch Phá Thiên lén nhảy lên bờ. Hắn thấy mé Tây bến có đậu chiếc thuyền đủ mui liền nhảy lên bờ. Hắn thấy mé Tây bến có đậu chiếc thuyền đủ mui liền nhảy lên đầu thuyền rồi lại lấy ra một đỉnh bạc nặng bốn lạng ném cho người mại nói:

-Thuyền chủ! Ông bạn ta đây thốt nhiên bị bệnh cần cấp cứu. Vậy thuyền chủ mau đưa chúng tôi xuôi Nam.

Chủ thuyền trông thấy đỉnh bạc thì mừng rỡ vô cùng, liền ưng thuận nhổ sào đẩy thuyền đi ngay.

Con thuyền đi quanh co một lúc rồi vào sông Vân Hà đi về phía Nam.

Bạch Vạn Kiếm ẩn mình trong khoang thuyền. Hắn biết rằng thế lực bang Trường Lạc rất lớn. Chỉ để lộ phong thanh một chút là quần hùng lập tức đuổi tới nơi. Hắn không dám lên tiếng chỉ ngấm ngấm bàn tính trong bụng:

-Ta tuy may mắn bắt được thằng lỏi Thạch Trung Ngọc này, nhưng bảy vị sư đệ và sư muội cũng bị giữ tại bang Trường Lạc. Vậy ta làm thế nào để cứu bọn họ ra khỏi nơi hiểm nghèo?

Trong lòng hắn nửa mừng nửa lo. Hắn còn sợ Thạch Phá Thiên giả vờ.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, Bạch Vạn Kiếm lại thò ngón tay ra điểm mấy đường huyết đạo của Thạch Phá Thiên.

Lúc này thuyền đến cửa Qua châu rồi chuyển vào sông Trường Giang.

Thạch Phá Thiên bị điểm đến tám chín chỗ huyết đạo trong người.

Con thuyền vào sông Trường Giang rồi, Bạch Vạn Kiếm nói:

-Thuyền chủ! Người cứ xuôi dòng mà cho thuyền đi. Đây ta còn năm lạng bạc để trả thêm cho.

Chủ thuyền mừng rỡ khôn xiết nói:

-Đa tạ khách quan thưởng cho rất hậu. Có điều con thuyền của tiểu nhân nhỏ quá không chống nổi với sóng gió giữa sông Trường Giang, cần phải đi gần bờ mới có thể miễn cưỡng xuôi giòng được.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Vậy thì theo ven bờ mé bắc mà xuôi càng hay.

Thuyền đi được hơn hai chục dặm, Bạch Vạn Kiếm thấy trên bờ có một toà cổ miếu tường vàng liền đứng lên đầu thuyền huýt một tiếng sáo.

Bỗng nghe trong miếu lập tức có tiếng còi đáp lại.

Bạch Vạn Kiếm bảo chủ thuyền:

-Áp thuyền vào bờ.

Chủ thuyền cho áp mạn cắm sào, toan bắc cầu thì Bạch Vạn Kiếm đã cấp Thạch Phá Thiên lên bờ rồi.

Chủ thuyền thấy hấn vọt đi như người biết bay thì kinh hãi đứng thộn mặt ra.

Bạch Vạn Kiếm vừa nhảy lên bờ thì mười mấy người trong miếu đã nổi lên những tiếng hoan hô vang dội, đồng thời chúng vội vàng chạy ra đón tiếp. Nguyên đây là toán thứ hai bọn đệ tử phái Tuyết Sơn chạy ra tiếp ứng.

Mọi người thấy Bạch Vạn Kiếm cấp một chàng thanh niên mặc áo gấm liền đồng thanh hỏi:

-Bạch sư ca! Người này là...

Bạch Vạn Kiếm liệng Thạch Phá Thiên xuống đất tức giận nói:

-Các vị sư đệ! Tiểu huynh may mà bắt được tên đầu tội này. Chẳng lẽ các vị không nhận ra gã ư?

Mọi người nhìn kỹ lại Thạch Phá Thiên thì thấy nét mặt chàng cũng hao hao giống như gã thiếu niên Thạch Trung Ngọc ngày trước đã ở thành Lăng Tiêu trốn đi.

Mọi người tức giận tới cực điểm. Người thì phóng chân đá kẻ lại nhổ nước miếng vào mặt chàng.

Một gã đệ tử lớn tuổi nói:

-Chúng vị huynh đệ! Đừng đánh gã bị thương. Bạch sư ca cờ ra đắc thắng mã đáo thành công, thiệt là đáng mừng!

Bạch Vạn Kiếm lắc đầu nói:

-Tuy bắt được thằng lỏi này nhưng bảy vị sư đệ, sư muội còn bị giam hãm ở bên địch thì chỗ thắng không đủ đền vào chỗ thất bại.

Mọi người vừa nói chuyện vừa đi vào trong toà miếu nhỏ. Đây là miếu thờ thổ địa đã lâu đời và bỏ hoang.

Trong miếu không có sư cũng chẳng có tự. Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn thấy nơi này vắng vẻ không bị quấy nhiễu liền đặt trạm liên lạc tại đây.

Bạch Vạn Kiếm vào trong miếu rồi, bọn sư đệ liền sắp cơm canh cho hấn ăn trước rồi sẽ thương nghị chương trình hành động.

Tuy gọi là thương nghị nhưng thực ra Bạch Vạn Kiếm đã sắp kế hoạch trong lòng rồi. Hấn nói câu gì thì bọn sư đệ không ai dám dị nghị.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Chúng ta đã bắt được thằng lỏi này thì cần sao đưa gã về thành Lăng Tiêu ngay để chưởng môn phát lạc. Bấy vị sư đệ sư muội tuy bị hãm bên địch nhưng tánh mạng nhất định không có gì đáng lo ngại. Chắc bọn bang chúng bang Trường Lạc chẳng dám làm khó dễ bọn đâu. Trương sư đệ, Vương sư đệ và Triệu sư đệ! Ba vị là người phương nam nên ở lại thành Dương châu, hoá trang đi dò là tin tức. Các vị tùy cơ để nghe động tĩnh bảy vị kia, nhưng chớ nên vọng động.

Trương, Vương, Triệu ba người vâng lời.

Bạch Vạn Kiếm lại nói:

-Uông Vạn Dực sư đệ võ công đã cao cường lại tâm cơ linh mẫn. Vậy ba vị liên lạc với y được rồi thì hoàn toàn nghe lời y dặn bảo. Đừng tưởng mình nhập môn sớm hơn y mà tranh hơi cho hư việc lớn.

Trương, Vương, Triệu ba người đối với Bạch sư ca vẫn tỏ lòng kính sợ, liền vâng dạ luôn miệng.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Chúng ta nên xuống Giaang Nam rồi hãy quay về thành Lăng Tiêu. Lộ trình này tuy xa hơn một chút, nhưng người bang Trường Lạc quyết không khi nào ngờ tới chúng ta lại theo con đường xa này.

Trong lòng hắn rất e sợ bang Trường Lạc, mà hắn cứ nói thẳng ra không giấu diếm gì.

Trời đã xế chiều, Bạch Vạn Kiếm thở dài sườn sượt nói:

-Chuyến này chúng ta từ thành Lăng Tiêu đi xuống Trung Nguyên tuy đã thiêu huỷ Huyền Tố trang, bắt được tên đệ tử phản nghịch là Thạch Trung Ngọc. Nhưng Tôn chủ hai vị sư đệ bị uống mạng, ngoài ra Cảnh sư đệ cùng một bọn sư đệ, sư muội bị bắt giữ vào tay địch thủ. Thực là tổn thương đến nhuệ khí bản phái rất nhiều! Xét cho cùng chỉ tại Tiểu huynh không biết cách thống lãnh anh em mà ra.

Lão tuổi già nhất là Hô Diên Vạn Thiện nói:

-Bạch sư ca bất tất phải tự trách mình. Tình thực thì nguyên nhân chân chính là ở chỗ võ công anh em hãy còn kém cỏi, không luyện được đến nơi đến chốn. Hết thấy anh em tuy cùng được sư phụ truyền thụ võ công, nhưng trong bản môn trừ hai vị Phong sư ca và Bạch sư ca ra, còn đều mới học được chút võ bên ngoài của sư môn, chứ chưa luyện võ công tinh thâm của bốn phái.

Lại một gã đệ tử khác béo tròn chực là Văn vạn Phu lên tiếng:

-Chúng ta ở thành Lăng Tiêu tỷ thí với nhau đều tưởng mình là giỏi. Dè đâu có ra ngoài mới biết mình chưa vào đâu. Bạch sư ca! Chúng ta chờ cho đến lúc trời tối mới lên đường. Bây giờ không có việc gì, xin Bạch sư ca chỉ điểm cho anh em mấy chiêu.

Bọn sư đệ cũng nói theo hòa, phụ hoạ với gã béo mập.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Gia gia truyền thụ võ công cho anh em, thực ra thì đều một loạt, người không thiên tư ai chút nào. Các vị đã thấy Phong sư ca khổ công rèn luyện hơn ta nhiều, nên bản lãnh y còn ở trên ta.

Văn Vạn Phu nói:

-Sư phụ rất công bằng, tuyệt không có ý thiên tư. Đó là một điều ai cũng công nhận. Tiểu đệ chỉ hận mình tư chất ngu muội không lĩnh hội được hết mọi yếu quyết.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Được rồi! Từ đây về thành Lăng Tiêu dọc đường chưa chắc đã được thái bình vô sự. Vậy học thêm được chiêu kiếm pháp nào thì lực lượng chúng ta cũng hùng hậu thêm được một phần. Hô Diên sư đệ! Văn sư đệ! Hai vị sư đệ ra chiêu đi. Triệu sư đệ! Vương sư đệ! các vị ra bên ngoài canh chừng. Nếu có thấy gì khác lạ thì lập tức thông báo ngay.

Triệu, Vương hai gã thấy các vị sư đệ được Bạch sư ca chỉ điểm kiếm pháp cho nghĩ rằng bọn họ được cơ duyên may mắn vô cùng. Còn họ phải đi gác ngoài nên trong lòng không vui, nhưng cũng chẳng dám trái lệnh sư ca.

Hai người đành riu riu vâng lời, lật đặt ra ngoài ngay.

Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu phấn khởi tinh thần cầm trường kiếm ra trận.

Văn Vạn Phu là sư đệ đứng ở phía dưới, gã cất tiếng hô.

-Xin mời Hô Diên sư ca!

Hô Diên Vạn Thiện đảo ngược hoa kiếm ra ngoài hai tay chấp lại hướng về Bạch Vạn Kiếm nói:

-Kính xin Bạch sư ca chỉ điểm cho!

Bạch Vạn Kiếm gật đầu.

Hô Diên Vạn Thiện đột nhiên xoay mũi kiếm lại đâm xéo vào vai bên tả Văn Vạn Phu. Đó chính là chiêu "Lão chỉ hoành tà" trong Tuyệt Sơn kiếm pháp.

Nguyên thành Lăng Tiêu cả trong lẫn ngoài đều trồng đầy hoa mai. Ngày trước tổ sư phái này sáng chế ra kiếm pháp rất thích hoa mai nên trong kiếm pháp cũng phổ lẫn lộn những hình hoa mai, nhị mai, cành mai, nhánh mai vào rất nhiều. Những chiêu thức đủ cả nhanh, chậm ung dung. Trong cây mai lấy cành nhánh khô khan gãy guộc, tàn tạ, làm quý. Hoa mai như mai thì ai còn ở chỗ dày cành nhiều hoa hơn.

Vì thế mà Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu hai người dùng trường kiếm giao thủ, có lúc nghiêm trọng như núi, có lúc kiếm diềm rất đầy. Những tư thế hoa

tuyết tung bay, gió bắc rít lên veo véo lại làm cho cây mai lay chuyển, trông rất đẹp mắt.

Thạch Phá Thiên từ lúc bị Bạch Vạn Kiếm bắt được rồi sau lại bị điểm huyết. Bây giờ chàng bị quăng vào một xó chẳng ai nhìn nhỡ gì đến. Chàng cảm thấy bụng đã đói meo, cơ hồ không nhin được nữa.

Đang lúc chàng chán nản trăm bề liền ngó coi Hô Diên Vạn Thiện và Văn Vạn Phu hai người chiết giải kiếm pháp. Nội công chàng đã luyện đến mức rất tinh thâm, song về quyền thuật và kiếm pháp thì chàng chẳng biết tí gì.

Nhưng võ công phải lấy nội lực làm căn bản, còn quyền thuật kiếm pháp chẳng qua là những vận dụng phát huy nội lực mà thôi.

Thuở nhỏ Thạch Phá Thiên đã quen săn chồn đuổi thỏ thân thể cực kỳ mau lẹ.

Nhất là sau khi luyện xong môn La Hán Phục Ma thần công, thì những tay cao thủ vào hạng nhất trong võ lâm hiện nay như Bối Hải Thạch, Tạ Yên Khách cũng còn thua chàng xa.

Thạch Phá Thiên để mắt nhìn Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu tỷ đấu với nhau. Hai người phóng kiếm qua lại, công thủ tiến thoái rất là tinh diệu. Chàng theo dõi một lúc rồi đâm ra cảm thấy thích thú. Chàng lại xem một lúc nữa thấy hai người cầm hai thanh trường kiếm đâm tới chẳng khác con nít giỡn chơi.

Rõ ràng chỉ cần đưa thêm về phía trước một chút đâm trúng đối phương. Nhưng luồng lực đạo hết rồi đột nhiên ngừng lại. Thế là nội công thiếu mất một chút.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

-Bọn sư huynh sư đệ họ luyện kiếm. Chứ không phải đánh nhau thật sự nên họ không dùng hết sức.

Bỗng nghe Bạch Vạn Kiếm quát to:

-Dừng lại đã!

Rồi hần từ từ đi vào trong điện. Hần đón lấy thanh trường kiếm trong tay Hô Diên Vạn Thiện nói:

-Nhát kiếm chỉ đưa thêm về phía trước hai tấc là thắng rồi.

Thạch Phá Thiên nghe Bạch Vạn Kiếm nói vậy thì mừng thầm trong bụng.

Chàng nghĩ thầm:

-Ông Bạch sư ca nói đúng lắm. Nhát kiếm đó mà đẩy thêm một lúc về phía trước độ hai tấc là thắng rồi. Còn vị kêu bằng Hô Diên sư đệ kia sao lại không cố ý đâm thêm chút nữa.

Bỗng nghe Hô Diên Vạn Thiện gật đầu nói:

-Bạch sư ca chỉ dẫn như vậy là đúng lắm. Có nhiều chiêu phòng xa mãng mãng này mới đưa được tới đó thì nội lực tiểu đệ đã hết rồi không tài nào đâm thêm về phía trước nữa tấc nữa.

Bạch Vạn Kiếm tủm tỉm cười nói:

-Muốn cho nội lực tinh thâm không phải là công trình một sớm một chiều thành tựu. Những bí quyết về nội công mà tiểu huynh đây đã biết cũng chẳng khác gì điều sở học của các vị sư huynh sư đệ. Nhưng nội lực không đủ thì có thể dùng kiếm pháp để bổ sung vào chỗ khiếm khuyết đó. Tình thực mà nói thì nội lực của bản phái vị tất đã có gì đặc biệt hơn người.

So với các phái Thiếu lâm, Võ Đường, Nga mi, Công Luân tuy nói là mỗi phái có một thứ sở trường riêng, cái đó còn tùy ở thời kỳ sáng lập môn phái trước hay sau, lâu hay chóng. Bản phái so với các phái lớn còn kém đến mấy trăm năm.

Nhưng kiếm pháp của bản phái kỳ diệu thì có thể tự hào là vô song đứng vào hàng đệ nhất Võ Lâm. Vậy các vị sư đệ đến lúc lâm địch chỉ nên phát huy chỗ sở trường của mình để đánh vào chỗ sở đoản của địch mà không nên tỉ đấu nội lực với người. Nói rút lại mà mình chỉ có thể trông vào biến chiêu tinh vi để thủ thắng.

Bọn sư đệ đều gật đầu nghĩ bụng:

-Lời nói của Bạch sư ca quả là những yếu quyết đích đáng.

Nguyên chủ thành Lăng Tiêu, chủ trương môn phái Tuyết Sơn là Uy đức tiên sinh Bạch Tự Tại từ thuở nhỏ đã gặp được cơ duyên may mắn lại uống linh dược nên nội lực tiến bộ khác thường. Lúc lão còn là thanh niên cũng có thể chống được với người đã rèn luyện sáu bảy chục năm công lực.

Kể ra về nội lực phái Tuyết Sơn không bằng các phái khác nhưng Bạch Tự Tại theo một đường lối khác rút ngắn thành ra nội lực còn cao hơn cả những tay cao thủ phái Thiếu Lâm và phái Võ Đường. Nhưng thứ linh đan diệu dược này chỉ ngẫu nhiên mà gặp chứ không phải cầu mà được. Nội lực Bạch Tự Tại tuy thâm hậu nhưng bọn đệ tử của lão thì hãy còn khiếm khuyết nhiều.

Uy Đức tiên sinh là người tự cường hiếu thắng, nên không bao giờ lão nói cho đệ tử hay chỗ sở đoản của bản môn. Bọn đệ tử đóng cửa ở trong thánh Lăng Tiêu đã tưởng mình giỏi nhất thiên hạ. Sư phụ đã không nói rõ vấn đề, nên môn đồ tưởng nội ngoại công đã đạt tới mức đứng đầu võ lâm hiện nay. Chuyến này họ kéo xuống Trung Nguyên, luôn mấy phen bị thất lợi, Bạch Vạn Kiếm vạch trần sự thật bây giờ mọi người mới tỉnh ngộ.

Bạch Vạn Kiếm đem từng chiêu từng thức về Tuyết Sơn Kiếm pháp chỉ dẫn rành mạch những chỗ tinh diệu biến hoá, lại chỉ điểm cho họ về cách phát huy những chiêu pháp kỳ diệu.

Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn vạn phu phân tích chiêu thức rồi lại đến hai tên sư đệ khác.

Sau khi cả sáu tên đầu tỷ đấu rồi, Bạch Vạn Kiếm sai Hô Diên Vạn Thiện và Văn Vạn Phu hai người ra canh gác bên ngoài để thay cho hai gã Triệu, Vương về luyện tập.

Mọi người thêm một phen lịch duyệt, họ đã hiểu thấu là chỉ một chiêu kiếm pháp hay dở là có thể đưa người đến chỗ sống hay chết, nên ai nấy đều ngưng thần chú ý theo rồi từng ly từng tý, không giống như khi luyện kiếm tại thành Lăng Tiêu. Mọi người mỗi lần phân tích chiêu thức rồi cách xử dụng kiếm pháp tương tự như nhau.

Thạch Phá Thiên vốn là người thông minh, nhất là về căn bản nội lực thì lại càng thâm hậu khác thường. Hơn nữa Bạch Vạn Kiếm hết sức chỉ dẫn bảy mươi hai chiêu của kiếm pháp phái Tuyết Sơn, diễn đến những tên đệ tử thứ bảy thứ tám thì chàng đã hiểu cả. Tuy nhiên về tên gọi các chiêu thức thì chàng chỉ nhớ lõm bõm. Những chỗ tinh diệu biến hoá chàng cũng không thể trong một lúc mà lĩnh hội được hết. Khi đối phương ra một chiêu kiếm phải đón thế nào, phản kích làm sao.

Theo chàng tưởng tượng thì không hợp với kiếm pháp phái Tuyết Sơn. Vả lại những kiếm pháp chàng nghĩ ra so với bọn đệ tử phái Tuyết Sơn còn cao minh hơn nhiều.

Sau khi Bạch Vạn Kiếm chỉ điểm cho các sư đệ thì lại giống như sự tưởng tượng của Thạch Phá Thiên.

Có lúc Thạch Phá Thiên nghĩ ra so với đệ tử phái Tuyết Sơn thì vụng về hơn, mà đệ tử phái Tuyết Sơn xử chiêu tinh diệu hơn chàng. Bạch Vạn Kiếm chỉ điểm tiến bộ hơn một tầng thì chàng lại tiến hơn một chiêu.

oOo